

особливої символіки. Символіка діалогу, в якій визначальна роль належить вивченню національної самобутності народу, унікальному феномену народної культури в національній мові, зумовила в останні десятиріччя «вибух» дослідницького інтересу до лексики, що містить в собі етнокультурний компонент. Сьогодні актуальною постає проблема адаптації людини в зовсім новому, порівняно з тим, де вона народилася і виросла, культурному середовищі, внаслідок процесів глобалізації і міжнародної міграції. Для розв'язання цього завдання діалог Права, Віри та Розуму – незамінний засіб, тому що стверджує іншомовний діалог як вимір життя і спілкування між представниками різних культур, виявлення ментальних особливостей сприйняття різноманітної картини світу, що знаходить своє відображення у міжкультурному правничому діалозі. Правничий діалог, що отримав поняття «всеохоплюючого», залучив до нього 3 складових: Право, Віра, Світ. З такої точки зору Розум може вважатись духовно – особистісним виміром, репрезентуючим процес зустрічі Права, Віри та Людини. Мудрість людини є її сутність перед обличчям юриспунденції., тому й потрібен правничий діалог двох великих традицій – Віри та Розуму. Отже, такий погляд на проблему, на мою думку, являє собою ліхтар Діогена, який висвітлює шляхи її подальшого обґрунтування. Фактор аналітичної складової, що є домінуючою у наведеній моделі правничого діалогу особливо важливий у внутрішньоособистісних і міжцивілізаційних сферах. Маю надію, що отриманий напрям дозволить поширити пошуки можливостей гармонізації відносин як у міжособистісній, так і в міждержавних сферах.

Література

1. Батай Ж. Внутренний опыт / Жорж Батай: пер.с фр. Г. К. Косикова. – СПб.: Аксиома, 1997. – 312 с.
2. Гумбольд В. Избранные труды по языкознанию / Вильгельм Гумбольд: пер. с нем. – М.: Прогресс, 2000. – 398 с.
3. Heidegger M. Unterwegs zur Sprache / Martin Heidegger – Tübingen, 1980. – 270 s.

Миронова Т. Ю.

кандидат педагогічних наук, доцент,
*Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ*

TEACHING PRONUNCIATION TO ESP SPEAKERS: IS THERE A PROBLEM OR THERE IS NONE?

Teaching of pronunciation is actually an eternal problem for some and absence of such for the others. Everything depends on several attitudes:

1. How responsible and demanding the language teachers are with regards their own standards of language performance. The teacher who has invested great

efforts into own phonetic skills will never neglect the students' sound and intonation inaccuracy and will be a model for the learners. He or she will achieve noticeable teaching results in little remarks and corrections in any work the learners are doing. The success will come without intensive phonetic drills and study of rules.

2. What teachers know about their students' prospect real-life activity. It is fine, when the teacher makes his/her students dream about doing their professional duties in refined, correctly and elegantly pronounced English. It is stimulating when they can imagine themselves fluent speakers of the language. Then they will be dreaming and working for their dream of international cooperating. They will be putting high objectives and live with the idea that they are able to attain them. At this, accurate and regular linguistic work will be no burden. When the learners give up thinking of their chances to communicate face-to-face with the native speakers, especially in professional activities, the classroom lacks perspective. The unmotivated students go through the motions of learning 'with clipped wings' and will never 'fly'. In the situation like that, language practices turn a dull and uninspiring chore and teaching resembles inane duty. The students will hardly find extra time for language work, and even doing this, will think of something else.

3. What teachers think about their communicative status in international cooperation. It is naïvety to believe that the huge outside world will be grateful to our compatriots for every word they pronounce in the foreign language. It is FL teachers' great communicative mistake. Moreover, such wrong attitudes often spread among the students. The world is only respectful of the highest professionalism; let it be the narrow specialization or/and linguistic and communicative skills. The foreign colleagues will never strain to decipher the foreigners' faulty phonetics and prosody but will secretly suffer because of the misuse of their native language. They will be polite and patient for a while, but unlikely they will decide in favor of such strained cooperation. In the end, they will find some other candidates to do the business.

4. How much the foreign language teachers are respectful of their native land. This means that, as the citizens of this country, they should believe in the compatriots' capability of being on equal terms with the native speakers in their profession. The latter becomes reality only through quality foreign language communication. It is going to be the credit to own country when the British or Americans find possible to do business on equal terms. And to the contrary, what a shame it might become if they decide that they will not be straining to understand Ukrainian partners' communicative difficulties. Vainly do some count upon the idea that the foreigners, being interested in cooperation, will teach them good English. Probably, for youngsters, it could be true but for short periods of time; about older candidates, the native teachers usually say the situation is incorrigible.

There is a current tendency in the English speaking community to be tolerant of imperfections in foreign language speech. This should not be misleading. Along with this tolerance, go two attitudes to "our English" and "English for the rest of the world". The last qualification does not lead to cooperation on equal terms.

5. How knowledgeable the foreign language teacher is about the importance of pronunciation in the overall communicative performance. Actually, it is not only pronunciation of sounds that accounts for the speech quality. Those are also prosodic powers, including rhythm, rate, even whisper, breathlessness, huskiness, nasality, and extra lip-rounding etc. As it is, pronunciation is a vast area of language activity that is above and beyond the word level, even greater and richer than the sentence level. The true pronunciation starts working effectively only at the level of a paragraph. Then pronunciation smoothly flows into individual speech. So, endless exercises in out-dated rows of words containing the target sound lead to nothing but aversion to the language.

Considering the mentioned issues, the further insights can be helpful to the teachers:

1. Be high-level professionals in the foreign language communication.
2. Be dreaming of the highest communicative success and share the attitude of the kind with the learners.
3. Be thinking of the social responsibility: when the former foreign language student learns that his/her candidature is declined in business because of undeveloped communicative skills, he/she will barely be grateful to their foreign language teachers.
4. Be optimistic with your compatriots, believing in their communicative potential.
5. Be looking for further professionalism and real-life communication while being complete personality in communicating for professional purposes. Once the teachers get refined in their foreign language skills, the students will see whom they follow.

Мірошніченко Л. В.

кандидат філологічних наук,
*Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ*

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАХОДИ УДОСКОНАЛЕННЯ ВИВЧЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ НА ДЕРЖАВНОМУ РІВНІ

Процес розвитку, становлення та функціонування сучасної української мови, як відомо, непростий. Цьому сприяють політичні, економічні та історичні умови. У сучасному світі існує більше 5 тисяч мов, усі вони постійно контактують між собою, збагачуючи свої функції та можливості.

«Скажи мені що-небудь, щоб я тебе побачив!» — це слова відомого мислителя, давньогрецького філософа Сократа, які ще раз підтверджують думку про те, що мова та мовлення завжди характеризують будь-яку людину, визначають її рівень освіченості, сприяють порозумінню в суспільстві вцілому.

Мова — це «явище, що виникає, розвивається, живе й функціонує в суспільстві, оскільки є засобом спілкування людей», а мовлення — це сам